

[Peter Jørgensen.]

og dårlige vilkår. Men også denne del af behandlingen vil kunne afhjælpes ved bygning af nye hospitaler og modernisering af bestående hospitaler.

Jeg vil gerne efter denne ganske korte almene indledning sige et par ord om selve lovforslaget. Det lovforslag, som foreligger for folketinget, bygger jo på et meget indgående kommissionsarbejde; jeg henviser til den kommissionsbetænkning, der foreligger, og til de bemærkninger, som den højtærede minister har givet til lovforslaget.

§ 1 indeholder bestemmelse om, at sindsygehospitalerne fremtidig betegnes som psykiatriske hospitaler. Motiveringen for denne ændring i navnet er, at man har den opfattelse, at ordet sindssygehospital har en dårlig klang i befolkningen, og det kan vel ikke bestrides. Til gengæld må man vel understrege, at ordet sindssygehospital trods alt er et dansk ord. Man kunne vel nok have tænkt sig, at man havde fundet frem til en betegnelse, der faldt lidt bedre ind i det danske sprog end navnet psykiatrisk hospital. Der var f. eks. den mulighed, at man ganske simpelt kunne betegne sindsygehospitalerne som statshospitaler; men det er jo et spørgsmål, som kan overvejes i det udvalg, der formodentlig nedsættes. Jeg kan sige, at det jo i øvrigt er et spørgsmål, som gav anledning til adskillige diskussioner i den kommission, som blev nedsat i 1952.

Med hensyn til hospitalernes placering er det værd at understrege, at kommissionen efter undersøgelser har fundet frem til en løsning, der nøje følger befolkningens tilvækst og behov, eller med andre ord giver hospitalerne den centrale placering, som er væsentlig af hensyn til patienterne og de pårørende.

Hertil må yderligere føjes, at man i de pågældende byer, Hillerød, Hjørring og Odense, kan opnå den nære tilknytning til centralsygehus eller bysygehus, som man lægger så afgørende vægt på inden for den moderne sindssygebehandling. Jeg finder det imidlertid nødvendigt stærkt at understrege, at man ikke ved bygning af disse 3 hospitaler har løst problemet fuldt ud, idet kommissionsforslaget gik betydeligt videre end det, der her er foreslået. Dertil

må endda føjes, at det foreliggende lovforslag forudsætter en etapevis gennemførelse af byggeriet, således at tempoet vil være afhængigt af statens almindelige finansielle stilling. Det kan vi ikke have noget at indvende imod; men det vil naturligt medføre, at tempoet i udbygningen af sindssygevæsenet ikke bliver så stærkt, som man forudsatte, da kommissionen i 1956 afgav sin betænkning.

Jeg skal ikke i denne forbindelse komme ind på loven af 1953 og de opgaver, den løste; de er udførligt omtalt i bemærkningerne til lovforslaget. Jeg vil dog indstændigt henstille til myndighederne, at det projekt om bygning af et sindssygehospital i Ålborg, som indeholdtes i loven af 1953, snarest må finde sin løsning. Det forekommer mig, at der er gået alt for megen tid med uendelige forhandlinger om gennemførelsen af dette projekt, og jeg vil gerne henstille, at man snarest finder frem til en ordning, således at dette byggeri kan komme i gang.

Til §§ 3 og 4 har jeg ingen bemærkninger at gøre.

§ 5 omhandler et særligt statstilskud til driften af psykiatriske afdelinger, som oprettes ved kommunale sygehuse. En sådan ordning må findes rimelig i de områder, hvor der ikke oprettes statslige afdelinger, og dette er da også anerkendt i de bemærkninger, som kommissionen har gjort på dette område.

Jeg finder dog anledning til i denne forbindelse at gøre opmærksom på, at en sådan ordning ikke må være en sovepude og måske indgyde en del mennesker den tro, at bygningen af nye sindssygehospitaler ikke skulle være nødvendig fremover, men at sindssygebehandlingen helt kunne klares gennem små psykiatriske afdelinger ved centralsygehuse og bysygehuse. Jeg skal ikke nægte, at en vis aflastning for sindssygevæsenet kan finde sted gennem disse psykiatriske afdelinger; men når hensyn tages til befolkningstilvæksten og til den normering, som må være en naturlig følge af de moderniseringer, der finder sted af de gamle hospitaler, som jo i forvejen er meget stærkt overbelagt, må man vist sige, at det angivne skøn over behovet for sengepladser på hospitalerne fremover ikke kan